

denterne dette Tilskud til Gymnastik, men ikke til Skydning. Skydningen er i Virkeligheden uden Værdi for Udviklingen af deres Legeme og Intelligens, hvorimod en forøget Anvendelse af Statens Midler til Gymnastik for disse unge Mennesker vil være særdeles nyttig og heldig.

Jeg har endnu et enkelt Forslag at omtale, og jeg skal gøre det ganske kort, i det Haab, at jeg derved bidrager, om end kun en Smule, til, at vi undgaa Aftenmøde i Aften. Ellers kunde jeg godt have et og andet at sige om det sidste Forslag, jeg er Medforslagsstiller til, og som gaar ud paa at nægte yderligere Bevilling til det kirkelige Udvalg, men for at spare Tid skal jeg indskrænke mig til at sige, at de Forhandlinger, som ere blevne førte i det kirkelige Udvalg, for saa vidt de ere komne mig for Øre, have forekommet mig i højeste Grad kedsommelige og Udtryk for yderst reaktionære Anskuelser, og de Forslag, som det kirkelige Udvalg har besluttet at fremsætte, forekomme mig at være skadelige. Det maa være Grund nok til, at jeg ønsker, at det kirkelige Udvalg snarest muligt skal ophøre med den uheldige Virksomhed, det har udført hidtil, og derfor stemmer jeg med Iver for at nægte Tilskud til det kirkelige Udvalg.

Mølgaard-Nielsen: Jeg finder Anledning til at bringe den højtærede Minister og Udvalget min Tak for det Ændringsforslag, der er stillet under Nr. 83. Jeg ved nok, at det drejer sig om noget, der er sket før, men jeg finder dog Grund til at sige Tak for det og vil med det samme bede Tinget om at stemme for det.

Med det samme vilde jeg gerne knytte et Par Bemærkninger til Ændringsforslagene under Nr. 101 og 251, som jo høre sammen og gaa ud paa et forhøjet Tilskud til Samfundet, der antager sig vanføre og lemlæstede, og Tilskud til Erhvervelse af en Gaard for dette Samfund. Det gælder jo kun for i Aar, men vi vide jo, som ogsaa den ærede Ordfører udtalte, at Udgifterne ikke dermed ere endte. Nu maa ingen tro, at jeg tager Ordet for at sige noget i Retning af, at vi ikke bør gaa ind paa det, det er langt fra Tilfældet, tværtimod! Jeg har selv en lille Smule Kendskab til dette Hjem, og jeg vil gerne lægge et godt Ord ind for denne store Bevilling. Det er jo saaledes, at vi mange Gange ere forknytte over at skulle stemme for saadanne Bevillinger, som vi vide kunne trække noget mere efter sig. Imidlertid vide vi jo alle sammen, at de stakkels

Mennesker, som blive indlagte paa dette Hjem, paa en eller anden Maade ere Stakler, vanføre eller lemlæstede. Nogle af dem ere saadanne, at man skulde forundre sig over, at de virkelig kunne bringes til at blive, om jeg saa maa sige, i nogen Maade nyttige Borgere i Samfundet; men det kunne de, som vi vist alle vide, opbøjes til i dette Hjem. Jeg ved ikke, om der er nogen af de ærede Medlemmer, der har haft Lejlighed til at se, hvad de havde udført, forleden Aar, da der var en stor Udstilling her i København, men det var beundringsværdigt, hvad der der var fremlagt, og man skulde undre sig over, at saadanne Stakler kunde udføre saadanne Ting. Vi vide altsaa, at det er et godt Hjem. Vi vide maaske ogsaa, at den Kvinde, som er Leder af dette Hjem, tillige er Stifteren af dette Samfund. Hun begyndte efter ringe Evne i en lille privat Lejlighed og har drevet det op til det, som det nu er, til stor Velsignelse for mange Mennesker. Men ligesom der, som det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) nylig udtalte, er mange aandssvage, der ikke kunne komme ind af Mangel paa Plads, saaledes er der ogsaa her en Del, vi ikke kunne faa Lejlighed til at hjælpe til at komme ind og til i nogen Maade at faa Del i den velsignelsesrige Virksomhed, som her øves. Lederen er en sjældent brav Kvinde og forstaar saa godt som nogen at være Leder af dette Hjem og Moder for de mange Stakler, der findes der. Jeg ved ikke, om ærede Medlemmer ere bekendte med, at der er et Rekreationshjem her ude Nord for Byen, hvis Navn er „Børnely“ — jeg har haft Lejlighed til at besøge begge Steder. Ogsaa der staar som Leder en Kvinde, som man maa beundre for den Maade, hvorpaa hun forstaar at tage sig af disse Stakler, for den Omhu og Kærlighed, hun viser i sin Gerning, paa samme Maade som Forstanderinden for det før omtalte Hjem. Jeg synes, at man maa være glad og taknemmelig for, at man har fundet Kvinder, der ere som skabte til dette Hverv. For Forældre, som maa give Afkald paa deres Børn og lade dem optage i et saadant Hjem, er det dobbelt glædeligt at vide, at de komme til et Hjem, hvor Forstanderinden virkelig er som en Moder for dem, saa at hun sikkert fuldt ud kan erstatte det Savn, de lide, ved at drage fra deres Hjem. Jeg har fundet det rigtigt at sige disse faa Ord, for at det kan staa mere klart for dem, der maa friste den tunge Skæbne at have saadanne